

KONTRA FERENC
Mire megvirrad

Kopogás nélkül lépett be az ajtón a fiatal orvos. Olyan volt, mint a filmszakadás. Mint amikor lefagy a képernyő, és ugyanazt a kockás képzavart mutatja. Ilyenkor az is segíthet, ha csak újraindítják. De itt vírus került a rendszerbe, és a jelenet folytathatatlan lett.

– Arra nem számítottatok, hogy bárki rátok nyithat, ha nem zárjátok be az ajtót? – Komoran nézett végig rajtuk. – Szóval mind a négyen, így együtt. Hát ez meglep. Nem gondoltam volna rólatok. Délután nem számítottatok vizitre? Mi van, megbénultatok? Ne szégyelljétek már magatokat ennyire. Voltam én is kamasz. Na jó, ennyire azért mégsem. De láttam vadabb dolgokat is. – Hatásszünetet tartott. – Próbálkoztok. Látom, nagy itt az elszántság, ezt tanultatok az elmúlt két évben, mióta itt vagytok. De a végzős gimnazisták már tisztában vannak vele, hogy mit csinálnak, nincs mentség. Látom a felszerelésből, hogy ez már komoly nagyipar. Ne nézzetek rám ilyen csúnyán, mert rajtakaptalak benneteket.

A négy fiú talán levegőt sem vett, legfeljebb egymás felé vetettek egy lapos pillantást, a mozdulatlanságuk ösztönös volt. Viking füle olyan piros lett, mint a pipacs, még a szeplői is kijöttek.

– Egyébként tényleg nem jött rá senki. Ez volt a terv?

– Csak a terv számít – vágta bátran a szemébe Kripli.

– Ha most nem jövök véletlenül ide, hogy szóljak, kaptunk új nyomtatókat, akkor talán örökre titok marad. Nem a falnak beszélek. Megtennétek, hogy rám néztek? Most mi jár a fejetekben, hogy majd elmondom mindenkinek? Hogy megszégyenítelek benneteket mindenki előtt? Mitől félték ennyire?

– Ennyire élvezi a saját hangját? – kérdezte gúnyosan Kripli.

– Az ápolónő nyugdíjba ment. Mi sem természetesebb, hogy Mike beköltözzön a szobájába. A takarítónők azt mondták, hogy majd ti négyen összefogtok, rendbe teszitek, átfestitek a szobát. Igazán agyafúrt ötlet, behízelegtétek magatokat, nagyon megtévesztő volt. Mike már kész férfi, jogosítványt szerzett.

Ódium engedélyezte neki, és hogy fordult párszor a kórház kocsjával, ez sem volt szabályos – hol az egyikükre, hol a másikkra nézett, hátha kap valamilyen visszajelzést, de meg sem mukkantak, pókerarccal túrték a megjegyzéseket, mint akikről már leperereg, hogy lehordják őket. – De miért is ne segítünk volna? Kaptatok festéket, még műanyag vödört is vettünk, annyi mindent hordtatok föl, hogy mindenki megnyugodott: egy gonddal kevesebb, adjunk nekik teret, hogy önállóan kibontakozzanak. Milyen szorgalmas, lelkiismeretes fiúk! A mi büszkeségeink! – A fiatal orvos egyre türelmetlenebb lett. Zavarta a visszajelzés hiánya. – Eszébe sem jutott senkinek belenézni a ládába, amiket felcipeltek, amiben az üveg tetőcserepek is voltak, most látom, hogy természetes fényt biztosít a tető, és persze üvegházhatást az ültetvénynek.

– Valami újat kellene mondania – javasolta Leon.

– Ezeket a leveleket eddig még csak pólókon láttam, még sosem volt a kezemben. Csak a bűnügyi tudósításokban láttam, hogyan tenyésztek.

– Egyszerűbb ez, mint gondolná – vágott közbe Mike. – Régi kibevezett kórházi ágyakon, amelyek állványnak kiválóak – mutatott körbe teátrálisan –, és műanyag ládák, virágföld.

– Van egyáltalán a talajban valami speciális?

– Kóstolja meg – röhögött Mike.

A fiatal orvos közben bejárta a szobát, mint aki keres valamit, további titkokat, amire még nem jött rá, felemelte a hangját, és egészen beleélte magát, hogy felgöngyölítheti egy bűnbanda tevékenységét, ettől minden nyomozó vérszemet kapna:

– Fel sem tűnt senkinek, hogy itt folyton ég a lámpa?

– Egy kórházban miért ne éghetne? Itt lehetne a műtőasztal – mondta Viking.

A fiatal orvos megállt a fiúkkal szemben, hogy a szemükbe mondja, visszaéltek a kórház bizalmával, a kezében tartja őket, csak rajta múlik, mi lesz a további sorsuk.

– Milyen szemfülesek vagytok, mivel lehetne gyorsabban pénzt keresni, mint a fűvel? Könnyű eladni az iskolákban, csak ravasznak kell lenni. Hadd találjam ki. Szerintem így történhetett: csak a saját középiskolátokban nem árulhattátok, mert az túl kockázatos lett volna. Rátok nem gyanakszik senki, megszervezitek a saját védelmeteket, ha kell, elsáncoljátok magatokat, és mindig mögöttetek van a menekülési útvonal, ami ide vezet, ennél biztonságosabb

Részlet a szerzőnek *Az álom hidja* című, az idei könyvhétre kiadónknál megjelenő regényéből.

erőd nem is védhetett volna benneteket. Kis műanyag lapát és gereblye, mint a homokozóban. És ez mi a fene, valami porlasztó vagy szárítógép? Már minden összeállt a fejemben: olyan helyekre vittétek az árut, ahol nem ismertek bennünket. – Azt várta, hogy most bólogatni fognak, ezért újragondolta, hogyan csinálhatták. – Vagy rejtékhelyekre raktátok, előbb kis tételekben, és ha nincs ott érte a pénz, akkor annyi az üzletnek, ennyi kockázatot megér, de ha bejön az üzlet, akkor egy megbízható dílerlánc aranyat ér. Fontos, hogy ők ne tudják, kikkel üzletelnek. Agyafürt bűnözők lettetek, ezzel megpecsételitek a jövőtöket. Azt hittem, értelmes gyerekek lesztok.

– Már nem vagyunk gyerekek. Észre sem vette senki az évek múlását. Krenkolás ment csak – Leon hangja egyre türelmetlenebb lett. – Mi pedig érettebbek lettünk, mint gondolná.

– Ilyen könnyűnek képzelitek a jövőtöket? Mit gondoltatok, ennyiben hagyom, szemet hunyok, vagy esetleg majd segítetek nektek füvet locsolni ezzel a kiskannával?

– Ezt már mondta. De a mi tudásunk nem csak a kertészkedésig terjed – fordított hátat Leon.

– Az ápolónők kaján vigyorából meg a takarítónők egymásra kacsintásából persze tudtam, hogy előbb kapcsolak, mint én. Meg voltak győződve róla, hogy lányokat hoztok majd fel, arra kell a szoba, azért folyik ilyen serényen a festés, az összehangolt munka – mondta a fiatal orvos.

– Mert a takarítónőknek máson se jár az eszük, mint hogy ki kívül dugott.

– Előfordult, hogy egyik-másikunkat látták, hogy lányal jön fel a cselédlépcsőn, a hátsó falon.

– Kíváncsiak és pletykások. Folyton leskelődtek utánunk. De volt köztünk egy titkos, ártatlan összjáték. Mi is segítettünk nekik, helyettük takarítottuk magunk után a szobáinkat, az egész emeletet, ahol mi laktunk, hogy ne jöjjenek fel. Kimostuk az ágyneműnket, és teregettünk a teraszon. Ők pedig nem árulták el a nem létező szobák titkát, a szekrények mögött vannak. Oda szoktuk vinni a lányokat. Már aki szokta. Vagy aki máshol. Kívülről szerintem még senki sem számolta meg, hány ablak van a harmadikon. Nem is feltűnő, a fák miatt takarásban vannak. A folyosó pedig úgy kanyarodik, hogy belülről nem tűnik fel az ajtók hiánya, a szobák nagysága is megtévesztő. Olyan, mint valami optikai csalódás. Mindig megbeszéltük, ki mikor kapja a kulcsot. És persze nem csak lányokat rejtegettünk ott.

– Hagyd már abba, Kripli, már így is többet retróztál a kelleténél! – dörrent rá Viking.

– Retróztál? Azaz fecsegtél. A mi generációnknak is volt saját tolvajnyelve. Segítek nektek, de csak akkor, ha betartjátok a játékszabályokat – próbálta uralni a helyzetet a fiatal orvos. – Először is: csak úgy lehet becsületesen élni, ha nyilvánosan tisztázzátok az ügyet, ez egy komoly intézmény. Ez nem marad következmények nélkül. Felveszem a jegyzőkönyvet, és a tanács elé viszem. Vegyüek csak sorra a teendőket...

– Nem kell itt se rendőrt, se pedagógust játszani. Nem lesz itt semmiféle tárgyalás. Már leperog rólunk a kioktató, felsőbbrendű intelem. Bármit mondhat, bármilyen alkut ajánlhat, mi nem kockáztatjuk a jövőnket, négyünk élete ennél többet ér. Bennünket annyian átbasztak már, hogy nem bízunk senkiben – adta ki katonásan a parancsot Kripli.

Úgy hangzott, mint egy előre megbeszélt jelszó – vészhelyzet esetére. Éles helyzetekben könyörtelen harcosokká váltak. A többi szabad szemmel szinte követhetetlenül zajlott, mint egy jól begyakorolt mutatvány a cirkusz porondján. Könyörtelen gyorsasággal csattogott az olló, kígyózott a ragasztószalag, futott körbe a kötél. Kezüik között egy tehetetlen báb csuklott össze. Fél perc múlva az orvos egy fémvázaz ebédlőszéken ült, összecsomagolva kötéllel és szigetelőszalaggal, tehetetlenül fújtatva, a fogai is belecsikordultak a dühbe, hogy a kölykök ilyen könnyen árthatatlanná tették, szorosan összekötözve a lábait is, hogy mozdulni sem tudott, és jóformán levegőt sem kapott, hiába feszítette az izmait minden irányban, pillanatok alatt elöntötte a veríték a dühtől és a tehetetlenségtől. Mint valami kegyelemdöfést a fogoly-nak, a legszélesebb barna ragasztószalagot Mikétől kapta, végighúzta a száján, aztán a tenyerével alaposan megpaskolta, jobban is, mint amennyire indokolt lett volna, hogy érezze, milyen pofonokat is tud ő adni széles tenyerével, egyszerre mindenért: minden elszennvedett gonoszságért és megaláztatásért, minden verésért és indokolatlan büntetésért, megvont kimenőkért, minden bántó és kioktató szóért – most már beszélni se tudott a doktor úr.

– Takonyság! A bizalmunkba férkőzik, kikérdez bennünket, a bőrünk alá bújik, jegyzeteket készít, mi csak tudományos publikációra alkalmas esetek vagyunk, de az első adandó alkalommal elárul bennünket, ellenünk fordul, fenyegetőzik, élvezi, hogy fölnyeskedhet, kezét hátrátéve sétálgat előttünk, kioktat

és kiskorúsít bennünket, mint egy osztályfőnök. Ez a mi diagnózisunk – sorolta Viking.

– Szikével herélem ki, és a golyóit kidobom az udvarra a macskáknak – röhögött Kripli.

– Nézzétek, milyen bárgyú képet vág, azt hitte, ő sosem veszíthet! Nyűszíteni nyűszíthet, azt úgysem hallja senki, alattunk nem mennyezet, hanem lapos tető van. – Leon elcsodálkozott, hogy a fiatal orvos értetlenül néz, mint aki egyáltalán nem ismeri az épületet. – Erre a betonplatóra húzták fel ezt az álemeletet, amit szépen körülgerendáztak kívülről, és olyan lett, mint a többi háztető a környéken, de valójában raktár volt, csak arról is elfeledkeztek, hogy milyen dokumentációt hordtak ide, és eredetileg mi célt szolgált. Ide valóban lehetne egy igazi virágoskertet is építeni, de hát ott van a tetőterasz, azt mindenki látta.

– Hagyd már abba, Leon, kinek dumálsz itt? – szólt rá Mike. – Egyáltalán nem érdekel, mit gondolsz rólok, ő is csak közjűk tartozik.

– Csak még annyit, okostojás, hogy nem foglalkoztunk drogtermesztéssel, csak egyszeri alkalom volt. Megérdemeljük, hogy éljünk! Kapóra jött, hogy a várban tartják minden nyáron a fiatalok egyik legnagyobb európai zenei fesztiválját. Erre időzítettünk, mert ilyenkor rengeteg a külföldi, akik hozzászórtak, hogy otthon jóformán legálisan jutnak hozzá bármihez. Ilyen leveleket pedig nemcsak a pólójukon láttak. Velük üzleteltünk, kizárólag külföldiekkel, hasonló korúakkal, akikkel könnyen szót értettünk, nekik eszükbe sem jutott beköpnü bennünket, pedig ott álltak sokszor karnyújtásnyira a rendőrök. Kerestük a norvégok társaságát, Leon már tudogatott valamennyire norvégul, Vikingről nem is beszélve, de mi ketten se maradtunk ki, mert jól beszélünk angolul, úgyhogy megértettük egymást. Meglepődve fogadták, hogy érdekel bennünket, milyen arrafelé az élet, milyenek a hétköznapiak, és hogy rájuk vagyunk kíváncsiak. Eleinte bizalmatlanok voltak, nem értették, miért szálltunk rájuk, de elmondtuk, miről van szó, és aztán még tanácsokkal is elláttak bennünket. Elmondták, honnan jöttek, melyik városok az érdekesebbek ebben a hosszú elnyúló országban. A legtöbbjük Trondheimben tanult. Címeiket, te-

Pató Károly: Hosszú még az út

lefonszámot cseréltünk, néhányukkal ma is tartjuk a kapcsolatot. Igazán áron alul adtuk a füvet, csak azért csináltuk, hogy megkeressük a pénzt a repülőjegyre, és némi tartalékunk is maradjon az ottani életünkhöz. Nem gondoljuk, hogy bárhol is paradicsomi állapotok várnak bennünket, csak vannak helyek, ahol érdemesebb élni, valahol el kell kezdeni – világosította fel Kripli.

– Itt élni? Ennél lejjebb nincsen. Eleinte naivan hozzászórtunk különböző témákhoz a neten, és amikor meghallották, hogy mi honnan beszélünk, akadt, aki simán kizárt bennünket a kommunikációból. Ez nem összeesküvés-elmélet, hanem a közvélemény, a valóság, amivel bárki találkozhat, ha ki tud mászni ebből a gödörből. A világhálón kegyetlenebb dolgokkal is találkoztunk, mint itt. Az, hogy Mikét egyszer simán lecigányozták, az volt a legkevesebb. Aztán megtaláltuk ott is a magunk ösvényeit, akikkel érdemes szóba állni – mondta Leon.

– Már négy éve a háló különféle ösvényein élünk. Láttuk, hogy milyen országokban milyen környezetben élnek: ha szabad térben voltak, láttuk a tájat, a házakat, amerre elmentek. Ilyen módon a szobájukban is jártunk, láttuk a bútorikat, sokszor még a szekrényük belsejét is, kitárult a szemünk előtt az életük, mint egy összerakós játékban. És irigyeltük őket, mert rajtuk látszott a nyomor, a kétségbeesés, a kilátástalanság, ők pedig lazán, felszabadultan beszéltek, és bármi került is szóba, semmiből sem csináltak élet-halál kérdést – tette hozzá Viking, mint-ha kikívánczolt volna belőle, hogy a fiatal orvos

téved, meg akarta győzni arról, hogy első látásra ítélte, a valós kép másnyen.

– Elég volt a dumából, úgyis mindegy neki, hogy mit hallott, már nem számít. Ezzel csak azt érted el, hogy a szemét is leragasztom. Ne lássa, hova viszszük, és soha többé ne lásson itt bennünket ezután se ő, se más. – Kripli hangjában egyre sűrűsödött az évek óta felgyülemelő sérelem, fogta az ollót, és már ragasztotta is le a szemét szigetelőszalaggal, mintha kivégzésre vitték volna.

– A csapóajtó alá megy, nem ő lesz ott az egyetlen csontváz, én láttam őket abban a szűrőként funkcionáló rácsketrecben, ahova leestem. Nem beszéltem róla senkinek, mert arra gondoltam, hátha jó lesz ez még nekünk valamire. Senki sem bukkan rá, abban a savas környezetben gyorsan bomlik a hús – mondta Mike.

– Mi nem hagyunk magunk után itt senkit, se családot, se szülőket. A barátaink, akikkel naponta tartjuk a kapcsolatot, régen azok. Nekünk már ez jár a fejünkben, hogy ott hogyan álljuk meg a helyünket – mondta Leon.

– Nem leszünk menekültek, nem megyünk befogadó-központokba, sem pedig a sérült gyerekek szervezetéhez.

– Ismerjük őket, tudják, hogy megyünk, megmondták, mik a feltételek – mondta Leon. – Megoldottuk az összes felvételi tesztet online, aztán élőben jöttek az ellenőrző kérdések. Ma már a világ bármely részéről lehet felvételizni. Nem számít a bőrszín, nem lóg ki egy mozgássérült sem, a továbbtanulás a legcélszerűbb kiút.

– Ne tarts neki búcsúbeszédet – förmedt rá Viking –, az északiak nem fecsegnek ennyit.

– Levisszük a mosókonyhába, és a székkal együtt lenyomjuk a szennyvízcsatornába. Percek alatt belefutad. Ezzel a vadonatúj lakattal zárom le örökre a csapóajtót. A kulcsát pedig elviszem magammal emlékébe, mert még valaki közületek szentimentális lesz, és kinyitja. Van hullásuk is a rendelőben – mondta Mike.

– Túl macerás – fintorgott Viking.

– Jobb ötletem támadt, ismerem a gyógyszeres szekrényt, olyan koktélt nyomok bele intravénásan, hogy plüssmacikkal álmodik, egy elefántnak is elég volna – überelte Mike.

– Megfojtom én a tulajdon kezemmel, ti beszariak vagytok – mondta Kripli.

– Betesszük a széfbe, a kódját betesszük egy borítékba, megcímezzük Ódiumnak, ajánlott küldemény

lesz, és két nap múlva kiszabadítja. Addigra mi hetedhét határon túl leszünk.

– Hülyeségeket beszélsz, Viking, hogyan férne már bele a széfbe?

– Nincs több időnk erre – szögezte le Kripli.

– És takarítanunk is kell – mondta Leon. – Az ablakból egyenesen a konténerbe dobálunk mindent.

– Persze, mert az is gyanús lenne, ha ennek a tényészetnek a nyomára bukkannának – mondta Viking.

– Felőlem... – fintorgott Kripli.

– De én ügyelek a jó híremre – nevetett Mike.

– Akkor most ki takarítja össze a szemetet? – kérdezte cinikusan Kripli.

– Majd te – mondta Viking.

– Hogyne, majd pont te parancsolgatsz nekem – háborodott fel Kripli.

– No igen, meg lesz, aki csak a saját bőrét menti – mondta Leon.

– Vegyük csak sorra a teendőket... Töröljük meg az orrát, folyik belőle a takony – mondta Kripli.

– Aztán felváltva olvasunk neki Michel Houellebecq-tól – mondta Leon.

– Simán itt hagyjuk? – kérdezte Mike.

– És ha megszomjazik? – kérdezte Viking.

– És ha hugyoznia kell? – kérdezte Kripli.

– Majd lehúzod a cipzárját – mondta Mike.

– Ez nem stand up comedy. Nincs idő a trollkodásra. Elment az eszetek? Hajnalban indulunk, ketyeg az óra, még össze sem csomagoltunk – türelmetlenkedett Leon.

– Pöpec. Indulunk. Elég a tökverésből – reppelte Mike.

– Kinél lesznek a dokumentumaink? – kérdezte Viking.

– Nem a kinél a kérdés, hanem a hogyan – mondta Leon.

– Aktatáskával akarsz kisétálni innen? – kérdezte Kripli.

– Az öltözék rendben lesz. Már elintézttem. Átöltözünk a fal mögött, és a munkásoveralljainkat fekete szemeteszsákokban a kórház süllyesztett konténerébe dobjuk minden régi igazolványunkkal együtt. A fertőző osztály fecskendői közt senki sem fog guberálni. Különben se mennének vele semmire – mondta Leon.

– Milyenek lettek az új útlevelek? – kérdezte Viking.

– Személyi igazolványokkal megyünk ki, azok benne vannak a nemzetközi nyilvántartásban. Ezért jobb a reptér – mondta Leon.

– Ahhoz vettél tőlünk ujjlenyomatot? – kérdezte Kripli.

– Az is a lemezen van – mondta Leon.

– És nincsenek útlevelek? Mi van ezzel a zsenivel, ezért bízunk meg benne? Mert olyan kivételes képességű – háborgott Mike.

– Tudod te egyáltalán, mi mindennek kell itt összeállni, hogy minden tökéletesen illeszkedjen, hihető legyen, ne fogjanak gyanút? Nem hamisítok, hanem létrehozok, hogy mindenki értse! Te még ott tartasz, hogy azt kérdezed, te vagy-e a képen? Azt hiszed, elég, ha egy útlevél valódinak tűnik? Mit gondolsz, hogyan lehet átjutni a körkörös ellenőrző-rendszereken? És hogyan kell felkészülni a legrosszabb forgatókönyvre is? Nemcsak holnapra, hanem az egész életedre, hogy lehetőleg ne egy börtönben köss ki okirat-hamisításért. Leginkább a látra szóló okiratokat kellett elkerülni és kijátszani – mondta Leon.

– És mi lett helyette? Mi a bombabiztos terv? Azt már én is megnéztem, hogyan kell házilag csőbombát készíteni – okoskodott Kripli.

– A hálót mindenki használja, csak az a kérdés, hogyan, és ki hol tart a használatában – mondta Leon.

– No meg hogy mire használja – mosolygott Mike.

– Persze, alig győztem kigyomlálni a profiljaitokat az internetről, holott megbeszéltük, hogy ilyen primitív helyeken nem regisztráltak, és nem raktok fel képeket, ez háziasszonyoknak való – mondta Leon.

A fiatal orvos addig küszködött, mígnem egy elkeseredett mozdulattal hátravetette magát a széssel együtt. Jól beverte a fejét. Úgy hagyták a földön. A fiukat ez cseppet sem rázta meg, folytatták tovább a saját vitájukat, mintha mi sem történt volna.

– Nem vagyunk mi bűnözők, mehetnénk a saját nevünkkel is – mondta Kripli.

– Az a helyzet, hogy nem mehetnénk. Nincsenek rendben a dokumentumaink. Elvesztek, felelőtlenül vezették őket, az egyik papíron így töltötték ki az adatokat, a másikon úgy. Semmi sem kompatibilis a különböző országok nyilvántartó rendszere között, pláne ha innen vinnél valami kézzel kitöltött űrlapot. A saját érdekeinket bizonytalan személyazonossággal nem tudnánk képviselni – ez az egyik dolog. A másik pedig az, hogy váltunk, és ezt egyszer már megbeszéltük: nem nézünk hátra. Aki nem akar jönni, még

mindig maradhat. Aki ott sem érzi jól magát, elmehet máshova – mondta Viking.

– Ha pedig honvágya lesz, egyszerűen visszajön ide, ugyanez várja – mondta Mike.

– Mintha nem is lenne az életben több lehetőségünk – mondta Kripli.

– Túl sok nem lesz – mondta Viking.

– Nem kaptunk még választ arra a kérdésre, hogyan készülünk fel a legrosszabb forgatókönyvre – vetette fel Viking.

– Ha tudnánk, milyen a legrosszabb, akkor fel tudnánk rá készülni, de nem tudunk előre minden létező helyzetet modellezni – mondta Leon.

– Mi van akkor, ha nem megy át az azonosító kártya a kapun? – kérdezte Viking.

– Akkor valószínűleg van ott egy ablak, aminél sorban állnak. Nem elég az, ha benyomtad a kártyádat, és rendben volt. Előfordulhat, hogy nem elég, ha stimmel a vonalkód a rendszerben. Az emberi tényezőt nem lehet kiküszöbölni. Az Egyesült Államokba és Ausztráliába még mindig nem léphetsz úgy be, hogy emberi szem ne látna közvetlenül. Nem képernyőn, nem ablak mögül. Ezt nem helyettesíti semmi. Erre is fel kell készülni: akik ilyen rutinnal nézik emberek ezreit, tekintélyes hibaszázalékkal szűrik ki a gyanús elemeket. És nem tudod kitalálni, hogy min buksz le – merült bele Viking a felvilágosításba, és elmesélte mindazokat a tapasztalatokat, amelyeket eddig a norvég társaságban hallott. – Nincsen megoldhatatlan helyzet. Nem csempészünk kábítószert. Tehát csak adminisztratív hiba lehetséges, ami annyit jelent, hogy nem a bűnözőkkel kerülünk egy padra, még ha valami gond is akad az azonosításnál. Csakhogy van alternatív azonosítónk is. Ne felejtsetek el, hogy az ujjlenyomatunk csak az általunk létrehozott adatbázisban szerepel, csak önmagunk vagyunk, és senki más. Főleg nem vagyunk bűnözők. Az a fontos, hogy mindenkinek önazonosság-tudata legyen. Senki sem a holnapi utazástól fél, hanem a saját jövőjétől.

– Erről azt olvastam, hogy a legjobb ellenszer a figyelemelterelés. Egy találékony fickó egy olyan ország útlevelét nyomta a rendőrök orra alá, ami nem is létezik. Kihaszználva, hogy lehetnek ezek a tisztviselők kitűnő pszichológusok, de fogalmuk sincs, hogy Utrillót nem a térképen kell keresni – okoskodott Mike.

– Tehát felkészülünk a csapdahelyzetekre, van rá egy éjszakánk – fordította komolyra Viking.

– Nem én tehetek róla, hogy nem volt fóliázó. Hogy nekem kellett egy digitális hűtőből fémszalakat kinyernem, a ragasztás pedig többször szétesett. A saját nyomtatónkon csináltam mindent, no jó, megvettünk néhány drága készüléket is, szereztünk hozzá alapanyagokat. De minden az utolsó pillanatban készült el, mert mindent egyedül csináltam. Mindegyikünk jegye holtjáratra szól, tehát a rendszer beenged bennünket bárhova, mert ki van fizetve, de telefonkártyával kell helyjegyet kalibrálni, mindig mindeütt van még egy üres hely az utolsó pillanatban, itt a gyorsaság létfontosságú – hadarta Leon.

– Ne fényezd magad! A legközelebbi TGV már majdnem tele volt, így inkább utaltam a különbözetet a TGV Pro Première osztályára. Itt a kártya. A vasúttársaság szerint ez amolyan kiváltságos világ, korlátlan WiFi-eléréssel, szélesebb asztalakkal, ahol nyugodtan szét lehet teregetni a munkához szükséges dokumentumokat, és csatlakozókkal, hogy az ember ne kerüljön abba a hülye helyzetbe, hogy váratlanul lemerül a laptopja, miközben éppen egy adatbázist tör fel – mondta Viking.

– Elintéztétek a további utazást, ezt senki se becsüli le, én azt a részét már nem tudtam volna. A srokig sem tudok kimenni egyedül, már fizikailag sem, annyira felemésztett ez a munka, gondolni se tudtam másra – mondta Leon.

– Ne röhögj, mert nekem is jobb lesz, ha soha többé nem kell veled egy padban ülnöm – hártott Mike.

– Soha nem fogom elmondani senkinek, honnan jöttem, veletek sem akarok többé találkozni. Mindenben működik valamilyen előítélet azzal az országgal szemben, ahol a világra jöttél. És én nem akarom, hogy egy ország miatt is utáljanak, éppen elég az, amilyenek születtem – hátrált Kripli az ajtó felé. – Rám már itt nincs szükségetek, megyek csomagolni.

– Elegünk van a beszariságodból! Maradj itt – sípolt rá Viking.

– Nem dughatod be mindig a füled chillouttal, míg más megoldja a problémádat – cselezte Leon.

– Nagyon öreg vagyok, már huszonhárom múltam, de azért felvilágosíthatnátok, még egyszer, utoljára, a megnyugtatómra, hogy az a fantasztikus rendszer ott kiállja a próbát, amit kiagyalatok – emelte fel a mutatóujját nyomatékosan Kripli, mint aki piros lapot mutat.

A játék megállt egy pillanatra. Mindenki feszülten állt a pályán.

– Ha már ott vagy, akkor a továbbiakban nem hamis papírokkal járkálsz, hanem az eredeti kártyákat állíttatod ki, mert be van kódolva az ujjlenyomatod is. Ami a tiéd, nem valaki másé. És nem köt ehhez a helyhez! Ezt csak egyszer lehetett megcsinálni, változtatni pedig nem is tudsz rajta. Saját identitásod lesz. És azon törd a fejed, hogy onnantól ki akarsz lenni.

– Mindannyian az életünket bizzuk egymásra, ki mer itt kételkedni? – Mike alig tudta visszafogni magát, hogy ne ordítson, csak sziszegte a foga közt.

– Lehet, hogy csak én bonyolítottam el, de egy másik rendszerben már könnyű ráállni a normatív sémákra, csak innen nehéz kijutni. Tucatnyi tervet dolgoztam ki, a felére sem lesz szükség. Háromszor annyi dokumentumunk van, mint amennyit használni fogunk. De ezt csak az utazás biztonsága miatt csináltam. Ha megkapjuk az ottani identitásunkat, az összeset azonnal megsemmisítjük – söpört végig tenyerével Leon az ablakpárkányon.

– Túlságosan elbonyolítottuk – jegyezte meg Kripli.

– Mindenki csak a maga nevében beszéljen – förmedt rá Viking.

– Persze, könnyű neked, kint vár a családod.

– Ez nem igaz. Én sem akartam félmegoldásokat. Nem akartam, hogy szobáztassanak bennünket, itt ilyen, ott olyan kérelemért folyamodni, elbíraltatni, várakozni. Ha nem csinálod meg a szerencsédet fiatalon, akkor mire volt jó az aszkézis, a kihagyott gyerekkor, a rengeteg tanulás itt évekig, együtt veletek, ha most egyszeriben elkezdünk kételkedni az utolsó éjszakán – mondta Viking. – De innentől valóban mindenkinek meglesz a külön története.

– Felejtjük végre el a nagyszüleink vendégmunkásságának aranykorát! Egyrészt azért, mert ma minden országnak saját legális rabszolga-kereskedő cégei vannak, amelyek még egy bőrt nyúznak le az amúgy is hátrányosabb helyzetű bevándorlókból, migránsokból, másrészt éppen külföldi nem akarok lenni. Nem leszek egy ország másodrendű élőlénye – mondta Mike.

– Szerintem mindenki biztonságban lesz. Abban az egyben kell biztosnak lennünk, hogy holnapután már másként gondolkodunk – mondta Leon.

– Legalább te lennél biztos magadban – mondta Kripli.

– Már hogyan lennék biztos magamban. Az új identitást meg tudtam valósítani. Ez már létezik, és aktiválni kell. Csak előbb nekünk kell épen, szemfü-

lesen, problémátlanul odaérünk, ahol ezt az identitást működésbe hozzuk. Százszor elmondtam – Leon hangja fáradt volt.

– Mit mondok majd a társaimnak az egyetemen? – kérdezte Mike.

– Mikor várták el egy focistától, hogy mondjon is valamit? – ironizált Viking.

– Mindenki új lesz, akkor kezdődik a tanév, senki nem ismer senkit – tárta szét a karját Leon.

– Te zseni vagy, de velem mi lesz? – kérdezte Mike.

– Csak azt mondd magadról, amit nekem szoktál. Én tudom, hogy egy szó sem igaz belőle, de ők nem tudják – legyintett Leon.

– Ettől én egyáltalán nem tartok. Egy kriplitol semmit sem szoktak kérdezni – bólogatott Kripli.

– Ki mondta, hogy bármelyikünknek is hazudnia kellene? Eddig sem tudtam magamról semmit. Ezután, remélem, történik végre velem valami – ásított Mike.

– Az a lényeg, hogy mindenki szabad lesz, nem leszünk egymáshoz láncolva – mondta Viking.

– Szerintem ez a terv legjobb része. Ha kell, számíthatunk egymásra. – Leon nem akart elérékenyülni, mégis búcsúzott, mert érezte, hogy még egyszer nem teheti a vállukra a kezét, mert talán együtt sem lesznek már soha, hogy ezt megtegye. A többiek is tudták, hogy ez nem kézfogás, hanem több annál. Mégsem reagáltak, csak hagyták, hogy Leon szertartásosan körbejárjon. Ilyen csak egyszer történik az életben, úgy gondolták. Talán ezt nem felejtik el.

– Itt burokban élünk. Nem tudjuk, milyen lesz. Az életnek nincs biztos receptje. Időjátékosok vagyunk. Ha nem megyünk sehova, nem is történik velünk semmi – kántálta Leon, és nem törődött vele, hogy odafigyelnek-e rá egyáltalán, hanem úgy mondta, mint akinek csak most az egyszer és utoljára jár a szólás szabadsága. – Ha idegen vagy, ha más vagy, kripli vagy, szellemi fogyatékkal élő, akkor duplán kell teljesítened, kétszer olyan jónak kell lenned, másképp nem fogadnak el. De nézzük most a másik oldalát: nem azzal kell többé foglalkoznunk, hogyan szökjünk el.

– Onnan nem lesz miért szökni, mert mehetsz bárhová, akár tanulsz, akár dolgozol. Az új világ kihívásai hamar feledtetik a múltat. A képességeinket illetően nem kell szegyenkeznünk. Ismerem az ő tudásukat – mondta Viking.

– A jövőnkéről ráérünk beszélni holnapután. – Kripli zsigerből utálta az ilyen tudálékos szöveget,

ezzel együtt sem Vikinget, sem Leont nem tekintette már a barátjának, féltékeny is volt rájuk, mert sosem volt erőssége az ékesszólás, igazából ki sem tudta magát fejezni rendesen, és erre most döbbsent rá, csak Mike őszinte segítőkészségében bízott.

– Mintha egy hídon állnék, valahol a közepén, és eszembe jutna, hogy vissza is fordulhatnék. Az alváshiánytól már hallucinálok, álmodom, mintha nem is lenne túlsó part, holnap, hétköznapok, csak ez a veszteglés – Mike csak Leonnal tudta megosztani a gondolatait.

– A várakozás felőrli az embert, fáradt lesz és koravén, aztán mégis álomba zuhan, és arról álmodik, hogy állt a hídon, és hülyeségeken agyalt. – Leon nem válaszol szánta, mert tudta, hogy Mike milyen sértődékeny.

Aztán csend lett, csak kintről hallatszott a szökőkút vízcsobogása, a madarak ébredése, és az ég alján lopakodott felfelé a farkasok órája, a hajnal, amikor a legjobb vagy a legrosszabb döntések születnek, amikor a legtöbb születnek és a legtöbb halnak meg. A sötétség oszlani kezdett a láthatáron.

– A tervbe belerondított a kedves doktor úr. A fülét is be kellett volna tömni. Hallott mindent. Kettéhasítom a fejét egy baltával – mondta Mike.

– Ne kiabálj, késő van, meghallják – mondta Leon.

– Ez igaz. Ha ezen kiakadsz, mi lesz veled holnapután? – tette fel a kérdést Viking.

– Dehogy akadok ki, csak leengedem a csatornába, és letagadom, hogy valaha is láttam – ismételte Mike.

– Ki előtt tagadnád le? – kérdezte Viking.

– Emberileg deformáló ez a hely, de nem biztos, hogy mindegyikünkben kiölte az utolsó szikráját is az emberi méltóságnak. Én azért emlékezni fogok rá, hogy segíteni akart – mondta Leon.

– Sosem fogsz felnőni – kezdte lenézően Viking, de aztán visszafogta magát.

– Mégis mi a fenét akartok vele csinálni? – kelt ki magából Mike. – Csak úgy rázárjuk az ajtót?

– Túl hamar találnának rá – töprengett Leon.

– Csak úgy hasba szúrjuk, hogy elvérezzen – vetette fel Kripli.

– Megőrizzük a józan eszünket, bármi történjen is – mondta Leon.

– Mi legyen vele? Válaszol valaki végre? – vesztette el a türelmét Mike.

– Majd eldöntjük titkos szavazással ezt is, ahogyan szoktuk. Itt van: négybe tépem ezt a papírdarabot – mondta Viking.